
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 76.SZÁM – 2016.APRILIS

Kedves Testvérem!

Idén nagyon koránra esett Húsvét ünnepe, ezért úgy döntöttünk, hogy a «Krisztinavárosi Hírek» tavaszi számát Jó Pásztor vasárnapja alkalmából jelentetjük meg. Kérem, fogadjátok tőlem nyitott szívvel ezt a pár gondolatot, melyet a papokkal, a Jó Pásztor követeivel kapcsolatban fogalmaznék meg.

A II. Vatikáni Zsinat külön határozatot adott ki a szolgáló papságról. Ennek alapján szeretnék arról a négy szolgálatról írni, melyek minket, papokat kell, hogy jellemezzenek.

Az Ige szolgálata. Ezzel kapcsolatban számomra nagyon sokat jelentett, amikor Sík Sándor költeményét olvastam: „Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek, / De rajtunk megyen át az Üzenet. // Az ismeretlen Igét hordja vállunk, / Bennünket ide állítottak. Állunk.” (Az acélember) Ezt hitelesen csak akkor tudom megvalósítani, ha igyekszem életemet Krisztus tanítása szerint alakítani.

A szentségek szolgálata. A csúc és forrás az Oltáriszentség. Ezért igyekszem naponta bemutatni a szentmisét, s ha csak lehetséges, veletek közösségben. Az irgalmasság rendkívüli szentévében azért még megemlítem a bűnbánat szentségét is. Hálát adok Mesteremnek, hogy szolgálhatom a ti benső békéteket. Köszönöm Uramnak, hogy segíthetek nektek a megbocsátás örömeinek megtapasztalásában.

Az ima szolgálata. Ha ebben lankadok, lelkipásztori szolgálatom bánja. Elsőszülött testvérünk, Jézus, sokat imádkozott. Számomra ez is fontos eszköze a vele való egyesülésnek. Kérem, hogy a közös imádságban tartsatok velem, gyertek minél többen péntekente a vesperásra, amikor együtt imádkozhatunk közösségünkért.

Isten népének szolgálata (pásztori szolgálat). Jézus, a mi Jó Pásztorunk szolgálni jött. Mi az ő küldetésében járunk, ezért is hívnak minket szolgáló papságnak. Feladatom tehát a pásztori gondoskodás, a rászorulókkal való törődés, közösségbe-vezetés, az iránymutatás. De ezt csak akkor teszem helyesen, ha nem egyedül végzem. Feladatom a főpásztorommal való egység, és feladatom, hogy mindezt veletek együtt tegyem. (Ezért tartottuk zsinatolásunkat, ezért hoztuk létre elsőnek a közösség építő munkacsoportot.)

Jó Pásztor vasárnapján hadd fejezzem be azzal gondolataimat, hogy kérjelek titeket. Kérjem, hogy imádkozzatok! Imádkozzatok az aratás Urához, hogy küldjön munkásokat aratásába. És imádkozzatok értünk, szolgáló papjaitokért is, hogy mindig Megváltónk hűséges sáfárjai legyünk!

Szeretettel:

plébános

Mi történt a zsinatolás óta?

Lassan, – nagyon lassan mozdulni látszik az élet. Tavaly novemberben Mihály atya összehívott egy kis munkacsoportot. Tagjai abc sorrendben: dr. Boros Márta, Forián Szabó Péter, Horváth Ágoston, Morandini Kristóf, Selmeczi-Zsuppányi Marianna és Mihály atya.

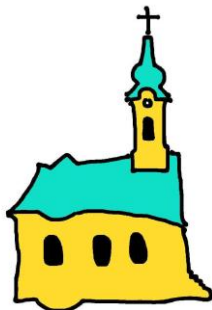
A munkacsoport neve: **Hogyan tovább... munkacsoport**. A tavalyi évet azzal töltöttük, hogy együttesen elkészítettünk egy Pasztorális munkatervet.

Erre azért van szükség, mert minden plébánosnak kell, hogy legyen ilyen munkaterve. A munkaterv kb. 4-5 év időtávlatra szól, de másfél év múlva revideálni kell, mennyire sikerült teljesíteni a benne foglaltakat.

A Pasztorális munkatervnek a központi témája: **Közösségépítés a Plébániánkon**

Ezen belül öt témakört érint, ezek a következők:

- A pasztorális tevékenység erősítése annak érdekében, hogy a hozzánk tartozó hívek mindjobban közösségi emberré váljanak.
- A plébániai közösségek működési feltételeinek erősítése.
- A plébániai közösségek közötti kapcsolatok fejlesztése.
- Az információáramlás megszervezése, működtetése.
- Személyi, anyagi és tárgyi feltételek.

Szükségesnek láttuk még egy munkacsoport létrehozását is, ez pedig az ún. **Közösségszervező munkacsoport**. Az ő feladatuk nekiállni és elkezdni a szervezési munkát a Pasztorális munkaterv végrehajtása céljából. Ennek a munkacsoportnak a tagjai: Andrásfalvy Andrásné, Arató Dömonkos, Beöthy Cecília nővér, dr. Csermák Judit, Horváth Adrián és Réder Kristóf.

Néhány helyről kaptunk is kritikát a fejünkre: munkacsoportokat hozunk létre, ahelyett, hogy érdemi munkát végeznénk...

Ebben az évben áttekintettük a Zsinati záró dokumentumot, (ZD) és hozzáfogtunk azoknak a javaslatoknak a megszervezéséhez, végrehajtásához, amelyek jószerivel nem kívántak túl sok szervezést, illetve emberi erőforrást, ezért viszonylag gyorsan végrehajthatók. Ezek közül bemutatunk néhányat, amelyek már elkezdődtek.

ZD 13: „*Jó lenne rendszeresen agapét tartani (például a kilences mise után) a templom melletti téren. Ennek rendezését személyes megszólítás alapján mindig mások vállalhatnák. Kell egy felelős személy, aki koordinálja.*”

Aratóné Baumann Annamária vállalta a szervezést, és várja a jelentkezéseket arra, hogy összeálljon egy lelkes kis rendező csapat.

ZD 29: „*Jó lenne bevezetni a **komatúl** gyakorlatát, a kisgyerekes családok kapcsolat-rendszerének erősítésére.*”

Selmeczi-Zsuppányi Marianna vállalta a szervezést. Az első család lassan húsvét óta kapja más családoktól minden napra az ebédet, egy hónapon át. Nemsokára újabb

újszülött is lesz, és reméljük, hogy a finom ételek nemcsak a kismamát és a többi családtagot segítik, hanem a mozgalom az érintett családok kapcsolatrendszerét is erősíti.

ZD 30: „Szükségesnek tartunk létrehozni egy **munkacsoportot, amely segíti a közösségvezetőket**, koordinálja munkájukat, a közösségi programokat, biztosítja a személyes odafigyelést a Plébánia részéről.”

Kifejezetten ilyen célból hoztuk létre az előbb említett Közösségépítő munkacsoportot

ZD 32: „A közösségépítő tevékenység felügyeletére javasunk **megbízni** egy/két **képviselő-testületi tagot**, aki/akik a testületnek rendszeresen beszámol/beszámolnak, ezzel is elősegítve a közösségépítés széles bázisának megteremtését, a tevékenység állandó napirenden tartását, a célszerű kezdeményezések minél gyorsabb és hatékonyabb támogatását.”

Horváth Adriánt kértük föl erre, aki tagja a Közösségépítő munkacsoportnak

ZD 50: „**Használjuk ki a mai technikai lehetőségeket** mind az információáramlás, mind a helyszíni lebonyolítás terén!”

Sokféle feladatot takar ez a mondat, most először is egy második kivetítő monitort tervezünk elhelyezni a templomban azért, hogy az oldalhajókban ülők is jól láthassák a kivetítéseket. Kb. 250-300 eFtba fog kerülni, rövidesen meglesz.

ZD 52: „Folytassuk azt a zsinat által is javasolt plébániai gyakorlatot, hogy a híveket megismertetjük a **liturgiák lelki, hitbéli, történeti háttérével** (például karácsonyi, nagyheti és más kiemelt szertartások előtt)!”

Egyelőre a 9 órai szentmisék előtt tervezünk ilyen előzetes ismertetést. Ki is ment a hirdetés, keresünk olyan felolvasókat, akik ezt rendszeresen elvállalják.

ZD 62: „Rendszeresítsünk egy dobozt a templomban **imaszándékok összegyűjtésére**, amelybe a segítséget kérők beletehetik a konkrét imakéréseiket! ... egyes szentmiséket, (pl. minden hónapban egyet, konkrét időpontban) fel is ajánlhatnának a hívek ezekre a kérésekre.”

Megtörtént, minden hónapban egy szentmisét mondunk az összegyűlt szándékokért. A doboz a hátsó asztalon van elhelyezve, továbbra is gyűjtjük a szándékokat.

ZD 109: „A Plébánia teygen közzé **felhívást**, amelyben felkéri a korábbi segítséget felajánlókat, valamint a friss nyugdíjasokat és a fiatalokat, hogy jelentkezzenek a karitászcsoporthoz vagy az erre kijelölt munkatársnál.”

A felhívást a Húsvét utáni 2. vasárnapon tettük közzé, és várjuk a jelentkezéseket.

ZD 144: „Javasoljuk, hogy a **gyóntatás ne mindig a gyóntató szobában történjék**, hanem legyen lehetőség előre meghirdetett időpontokban a gyóntatószékekben történő gyónásra is.”

Megtörtént, van lehetőség ezentúl erre is.

Természetesen elindítottunk más olyan tennivalókat is, amelyeket a zsinatolásunk javasolt, de ezek szervezése hosszabb időbe telik, és majd akkor lesz érdemes beszámolni róla, amikor a javaslat végrehajtása már konkrét formában bemutatható.

Forián Szabó Péter

Egy találkozás margójára

- avagy két öregember ezer éve várt kézfogása -

Mert ez történt 2016. február 12-én a még ma is kommunista Kuba fővárosában. Két öregember találkozott, kezét fogott és megölelte egymást. Csak ennyi lenne? A Találkozó jóval több volt, mint két idős ember találkozása: a katolikus egyház feje, egyszemélyes vezetője és megjelenítője találkozott a moszkvai pátriárkával.

Napjainkban, amikor a túlérzékeny zszurnaliszták csendes terrorját éljük, amikor a hírfolyamokból egyre nehezebb az igazán fontos történéseket kihámozni, minden fontos hírre oda kellene figyelnünk. Persze csak ha tudjuk, mi az igazán fontos. Bár az is igaz: még ha tudjuk is, sokszor hiába, mert időnk sincs egy-egy igazán fontos esemény megemésztésére, átbeszélésére.

Napjainkban, amikor a vitakultúra oly mélységekbe zuhant, hogy a szókimondás és tettekéesség zászlaja alatt időnként orbitális otrombaságokat is megengednek maguknak egyesek „de hát ez az igazság” felkiáltással... különösen is megszívlelendő egy ilyen békés találkozó, ahol az ismert és jól tudott sérelmeken felülemelkedve két ember – igaz: nem akármik – képesek saját „külön igazságaik” helyett a közösen vallott Igazságokra koncentrálni egyetértésre törekedni. Ha „csak” ennyi lenne/lett volna a találkozó jelentősége: már megérte.

Napjainkban, amikor évtizedes barátságok szakadnak szét „polgári” vagy „liberális” esetleg kormányzati vagy ellenzéki zászlók alá beállva, különösen nagy szükségünk van, szükségünk lenne az ilyesfajta példamutatásra. Nézzünk magunkba: képesek vagyunk régi (vagy friss) sérelmeinket félretéve a Lényegre koncentrálni? Vélte vagy jogos fájdalmainkra nem ügyelve az Egységre koncentrálni, azt építeni?

Két öregember találkozott, és a világ – talán nem is észrevehetően, talán csak egy kicsit, de bizonyosan – megváltozott. A nagy egyházszakadás (1054) óta eltelt 962 évben ilyen magas rangú főpapok nem találkoztak egymással. A kölcsönös kiátkozás óta vártuk tehát ezt a pillanatot, mely azóta a médiából hőmpölygő hírfolyamnak köszönhetően talán már feledésbe is ment.

A találkozó természetesen nem volt előzmény nélküli: lassú, de tudatos építkezés-közledés előzte meg. A századokon átívelő teljes elszigetelődés feloldásának egyik első lépéseként Szent XXIII. János pápa létrehozta a Keresztények Egységének Titkárságát

1960-ban. Az 1964 novemberében aláírt Unitatis redintegratio kezdetű dekrétum már reméli a nyugati és keleti egyházat elválasztó fal lebontását. 1965. december 7-én VI. Pál

pápa Rómában és Athenagorasz Isztambulban egy időben olvasta fel azt a közös nyilatkozatot, mellyel visszavonták az 1054-es kölcsönös kiközösítést. Szent II. János Pál pápa útjai során már szeretett volna Moszkvába is ellátogatni, de a moszkvai pátriárka és a római pápa közötti találkozásra mindeddig várnunk kellett.

A katolikus sajtó rövid híradásából kiderült: a felek félszavakból is értették egymást. Kirill pátriárka szerint a beszélgetés során bizonyossá vált, hogy a két egyház képes együttműködni a kereszténység védelmében, a háború elkerüléséért és azért, hogy az emberi életet megbecsüljük az egész világon. Erről tanúskodik a találkozó után kiadott 30 pontos közös nyilatkozatuk is, melynek számtalan pontja külön elemzést érdemelne.

Ezek egy részében a nagyvilág szomorú eseményeire reflektálnak, imára és egységre buzdítanak. Másik részük a vallások közötti párbeszédet méltatja, a megbékélést sürgeti, „nagypolitikai” elvárásokat fogalmaz meg. Gondolhatjuk: ezek bár jogos, de tőlünk távoli dolgok, melyekre ráhatásunk nincsen. Természetesen imádkozunk mindezen nemes célokért, de a mindennapjainkat nem befolyásolják.

A 30 ponton belül van azonban néhány, amelyek – ha komolyan vesszük hitünket és hűségünket – igenis vezérlik, vezérelniük kellene hétköznapjainkat.

Ilyen pl a 3. pont: „Amikor a „Régi világ” egykori veszedéseitől távol találkozzunk, különös erővel érezzük a katolikusok és ortodoxok közötti közös munka szükségét, akiknek az a feladatunk, *kedvesen és tisztelettel számot adjunk a világnak a bennünk élő reményről* (vö. 1Pét 3,15).” Adunk mi, krisztinaiak napról-napra számot (kedvesen és tisztelettel...) a bennünk élő reményről?

21. pont szerint „...Az úgynevezett eutanázia terjedése oda vezet, hogy sok idős és beteg ember túl nagy tehernek érzi magát családjuk és általánosságban a társadalom számára.” Hogyan viszonyulunk MI (nem a templomban: mosolyogva, ájtatososan, de otthon: szobánk négy fala között) betegeinkhez? Meglátjuk bennük a lehetőséget, hogy irgalmasságot gyakoroljunk? Ha már ennek évét üljük... Vagy csak a kötelező nehézséget látjuk bennük? Szeretetből, vagy elvárásból ápolunk? Esetleg betegként: elfogadjuk a tehetetlenségünket, a segítő kezet, elfogadjuk erőnk gyöngülését? Van erőnk megérezni saját szenvedésünkben a lehetőséget, hogy Krisztus fájalmában osztozzunk?

24. pont rögzíti: „...Nem vetélytársak, hanem testvérek vagyunk, és ennek a fogalomnak kell vezetnie minden egymás felé és a külső világ felé irányuló cselekedetünket” Bele merünk gondolni abba, hogy ez nem csak vallási kérdés, hanem súlyos elvárás mindennapjaink felé is?

Valamennyi pontot nincs helyünk felsorolni, de nem kerülhetjük meg Ferenc pápa – még a találkozó előtt kiadott, mindannyiunk számára megszívlelendő – nyilatkozatát:

„Hidakat kell építeni. Lépésről lépésre, egészen odáig, hogy kezet fogunk a másik oldalon állókkal. A hidak tartósak és segítik a békét. A falak nem: látszólag védelmet nyújtanak, azonban csak elválasztanak.”

Remélve, hogy közöttünk nincsenek falak, közös céljainkért, családjainkért, egyházközségünkért ajánlott imákra buzdít szeretettel mindenkit

Tibély András

Lelkigyakorlat Péliföldszentkereszt

A Gerecse-hegység lábánál, Péliföldszentkereszt körül még nem zöldellt az erdő, de a rügyek a fákon, bokrokon már pattanásig feszültek, tavaszi virágok bókoltak a friss zöld fűben, és ezernyi madárhang-csicsergés jelezte a tavaszt, amikor március 4-én késő délután a plébániai lelkigyakorlatra érkezők kocsijai egymás után begördültek a szalézi rendház, központ parkolójába.

Gondos kezek már adták is a programot, elfoglaltuk szobáinkat. A mintegy húsz fő örömmel köszöntötte egymást. S elkezdődtek a programok. Péntek és szombat este vesperást, szombat és vasárnap reggel laudest imádkoztunk. (Bár nem mondhatjuk, hogy a laudest hajnali imaként, mivel csak fél nyolckor került rá sor.) Mind három nap szentmisén ülhetünk körbe a Szent Kereszt templom Szent Vendel kápolnájának oltárát. (Eddig nem tudtam, hogy a kápolnát Vendelnek szentelték. Kr. u. 554 körül született, írskót származásúként, Trier közelében élt remeteként. Halála után járványos betegségekhez, állatok gyógyulásához kapcsolódó csodák történtek.)

Mihály atya misézett nekünk – a szombati napon együtt aznapi előadónkkal – s tartalmaz gondolatokkal gazdagított bennünket mind a homíliákban, mind zsolozsma közben. Néhány megszívlelendő példa, amit feljegyeztem magamnak: a főparancs után érdeklődő farizeusokhoz kapcsolódóan fogalmazta meg a kérdést Mihály atya: Mi kinek tesszük fel a kérdéseinket? A Google-n keressük választ, szakembert kérdezzük meg? Utójára hagyjuk Istent, az Egyházat? A főparancsban kapcsolódik össze az Isten és emberszeretet, ami az Ószövetségben még nem jelenik meg. (Csak az esszénusoknál, akik Josephus Flavius történetíró szerint „rendkívül különös és semmihez sem hasonlítható” közösség voltak, vagyonszövetségben, tisztaságban, mértékletességben éltek.) Az Izaiás próféta 1, 16-18-hoz (érdemes elolvasni) kapcsolódott a felszólítás, hogy ne csak a rosszat vessük el, kapáljuk ki, mert akkor vákuum keletkezik, hanem tegyük a jót, hogy gyümölcsöt teremjünk. A tékozló fiú történetét szinte mindenki el tudja mondani. Atyánk egy más nézőpontból közelítette meg, főszereplőként az atyát és az idősebb fiút nevezve meg. Legfőbb rossznak az otthon elhagyását, az otthontalanságot, legfőbb jónak az együttlétet, az egymásra találtságot nevesítve. A végkicsengés: otthon lenni az atyánál... az Atyánál a legfőbb jó. Erre kell törekednünk, ezt a szemléletet kell erősíteni.

Szombaton vendég előadónk volt, elmélkedéseinek bemutatása előtt hadd tegyek egy kis bevezetést. Ferenc pápa Áldott légy (Laudato si') kezdetű enciklikája a közös otthon (a Föld) gondozásáról a gyakorlatban sokszor elváló hitbéli és 'valódi' életünket kapcsolja össze, mindannyiunk felelősségének hangsúlyozásával. Már a fejezetcímek érdekesek: Ami közös otthonunkkal történik, A teremtés evangéliuma, A környezeti válság emberi gyökerei, Átfogó ökológia, Tájékozódást és cselekvést segítő szempontok, Ökológiai nevelés és lelkeség.

Az enciklika Szent Ferenc Naphimnuszának szavaival indul, „Áldott légy Uram”. A himnusz pápánk szerint arra emlékeztet minket, hogy „közös otthonunk olyan, mint egy nővér, akivel osztozunk a lében”. „Ez a nővér kiált amiatt a kár miatt, amelyet az Isten által beléje helyezett javak felelőtlen használatával és a velük való visszaéléssel okozunk neki.” „Elfelejtkezünk arról, hogy mi magunk is föld vagyunk (vö. Ter 2,7). Testünket a bolygó elemei alkotják, annak levegőjét lélegezzük be, annak vize éltet és frissít fel bennünket.”

Az enciklika 8. pontjában Bartholomaiosz pátriárkát idézi pápánk, aki „különösképpen annak szükségességére utalt, hogy mindenki bánja meg, amit személy szerint ártott a bolygónak”...Mert „a természet ellen elkövetett büntett bűncselekmény önmagunkkal szemben és bűn Isten ellen.” A pátriárka „Azt javasolta, hogy térjünk át a fogyasztásról az áldozathozatalra, a mohóságról a nagylelkűsége, a pazarlásról javaink másokkal való megosztására... olyan aszkézist gyakorolva, amellyel megtanulunk adni, és nem csak lemondani. Ez a szeretet egyik módja: lépésről lépésre átlépünk abból, amit én akarok, abba, amire Isten világának szüksége van.” Terjedelmi okok miatt el kell hagynom a további idézeteket, de mindenkinek ajánlom a pápai sorok elolvasását!

Erre a tartalmas gondolatsorra és Ferenc pápa irgalmasságról szóló bullájára (Misericordiae Vultus) alapozva élvezhettük a szombati napon Andrásfalvy János szalézi szerzetes, Krisztinaváros szülöttje Power-pointos, vetítéses – megjelenítésében és tartalmában is időszerű – előadásait, elmékedéseit, amelyeket közös imádságok elmondása tett mélyebbé. Hadd emeljek ki néhány gondolatot. A teremtett világ védelme érdekében tennünk kell, mivel az emberiség jelenlegi ökológiai lábnyoma (azt fejezi ki, mennyi erőforrást használ fel, és mennyi hulladékot termel földterületre átszámítva egy ember) meghaladja a lehetőségeket. A keresztény életmódnak takarékosnak kell lennie, áldozatos magatartással kell az általános mentalitással szembe szállni. Küldetésünk van a Földön, irgalmazzunk egymásnak! Ehhez szemléletváltás, személyes elkötelezettség, valódi irgalmasság szükséges, ami az önzésből való kilépést jelenti. Pl. irgalmazzunk annak, akinek a szeméttelp mellett kell élnie. A „Ne ölj!” parancs belső értelme a mértékletesség is. Takarékoskodjunk és osszuk meg javainkat, de ne csak 'irgalmaskodgassunk'. János atya Aquinói Szent Tamást idézte: „Az igazságosság irgalom nélkül kegyetlenség. Az irgalom igazság nélkül bomlasztás.” S böjti időszak lévén aktuálisan figyelmeztetett bennünket: hiábavaló a böjtölésünk, ha hiányzik belőle az irgalmasság. Mindannyiunkat szíven ütöttek azok a példák, amelyeket nevelési gyakorlatából, – Don Bosco elveire alapozva, az irgalmasság erejében bízza – mesélt.

Persze a komoly programok mellett jutott idő a játékra is. Péntek este játékos ismerkedésre, illetve inkább egymás felismerésére nyolc szó alapján. Szombat este pedig harsogó nevetések közepette pantomimeztünk és barkochbáztunk. Köszönet Forian Szabó Péternek és Gabinak a gondoskodó szervezésért.

A lelkigyakorlatot a szokásos gyöngyfüzés zárta, mindenki megfogalmazta röviden, milyen kincset visz haza a tarsolyában. Néhány gyöngy álljon itt példaként: a keresztút volt a legmegrázóbb élmény. Ennek oka: a mostani keresztútnál többen nem ragaszkodtak a 'hivatalos' szövegekhez, saját szavukkal fogalmaztak az egyes állomásokról, s ez hitelesebbé tette a rövid elmékedéseket. János atya teremtett világról szóló előadása megérintő volt, jól kötötte össze hitbéli, s mindennapi életünket, tanultunk belőle. Fontos volt a találkozás élménye, az egységre törekvés megélése.

A lelkigyakorlat alatt, az egyes programok között jó nagyokat lehet sétálni az Öreg-kő felé. Csak biztatni tudok mindenkit, hogy ezt a nagyböjti találkozásörömet a következő évben ne hagyja ki!

Csermák Judit

Karitás hírek

Már két év is eltelt azóta, hogy beszámoltunk a Karitás csoport munkájáról. A csoport a központi Karitás-, plébániai és egyéni adományokból segíti a rászorulókat.

A plébánia területéhez tartozó Önkormányzatokkal nagyon jó kölcsönös segítőkapsolat alakult ki az évek során. Minden évben pályázunk a kerületi önkormányzatnál a szociálisan rászoruló megsegítésére. Ezt a pénzt főleg gyógyszer-támogatásra fordítjuk. A rászoruló szájhagyomány és a helyi orvosok útján értesülnek a lehetőségről. Sajnos sokan évek óta visszatérő „vendégek” a Karitásnál. Karácsonykor és húsvétkor a hívek adományaiból általában 60-65 kisebb-nagyobb, személyre szabott csomagot állítunk össze. Ezeket a csomagokat a Szent Gellért gimnázium diákjainak és a cserkészek segítségével osztjuk szét. Ez az az időszak, amikor kicsik és nagyok egy emberként segítenek.

A szerdai fogadóórán sok egyéni és családi tragédiával találkozunk. A segítséget kérőket – amennyiben a probléma indokolja – a Családsegítő szolgálatához is beajánljuk.

A pályázati és egyéb pénzek sajnos nem olyan mennyiségben érkeznek, mint ahogy szükséges lenne. Ezért továbbra is kérünk mindenkit, hogy a mise után a kapuban átadott adományait összegyűjtve inkább közvetlenül a szerdai fogadóórán adják le – természetesen a perselyekbe, illetve a gyűjtéskor adott forintokra ez nem vonatkozik – és akkor biztosítani tudjuk, hogy az adományukat ne irtalra költsek.

Lehetőségünk van korlátozott mennyiségben tartós élelmiszerek tárolására. Ezért kérjük a híveket, hogy ne csak az országos, meghirdetett gyűjtéseken adakozzanak, hanem lehetőségeik szerint alkalmanként, pl. a nagy bevásárláskor gondoljanak a szegényekre is, 1-1 kg cukor, liszt, száraztészta stb. mindig jól hasznosítható a szerdai fogadóórán. A legszegényebbek Méhes Sára, Walthier Zsuzsi és Zincsenkó Laci jóvoltából minden nap hozzájutnak egy tál meleg ételhez, melyet a Farkas Edith Szeretetotthontól kapnak.

A csoport munkájának azt hiszem fontosabb része az, hogy a beteget látogatjuk, vagy ha csak egy kis beszélgetésre is, de felkeressük egyedülálló, idős testvéreinket.

Fontos megemlíteni a kórház- és beteglátogatásban élenjáró Polgár Ildikó, Kalmár Edit, Ulrich Anikó, Komarniczky Edit és Tóth Bori nevét.

Az immár rendszeresnek mondható ruhagyűjtési akciónk kibővült apróságok csereberéjének lehetőségével is. A továbblépésre jó megoldás lehetne, ha nem csak évente kétszer, hanem akár negyedévente tarthatnánk ruha- és játék börzét, szigorúan ügyelve arra, hogy mindenki elvigye azt, amit aznap nem tudott eladni, vagy elcserélni.

Az Advent első vasárnapján szervezett jótékonyági vásárunk már hagyományosnak mondható. Örömmel tapasztaljuk, hogy sok testvérünk nálunk vásárolja meg az adventi koszorút, ezzel is segítve a rászorulókat.

A karitás munka nem csak fizikai, hanem lelki gondozás is (természetesen az Atyák munkáját el nem véve), hiszen sok rászoruló szegvelli sorsát és csak hosszas rábeszélés után hajlandó elfogadni a segítséget. A fizikai segítségnyújtásban élenjárnak a Szent Gellért Gimnázium tanulói. A diákok rendszeresen járnak takarítani, bevásárolni, szenet-fát hordani a lakásból kimozdulni nem tudóknak.

A karitás csoport szervezi a nyugdíjas délutánokat, farsangot, filmvetítéseket. Csoportunk aktív tagja a nyugdíjas séták szervezője Varga Sári, aki fáradhatatlanul járja a

budapesti és környező települések templomait és az éppen aktuális ünnephez kötődően dönt a séta célpontjáról. Ezekről a sétákról szóló élménybeszámolókat mindig szívesen olvassuk.

Csoportunk az elmúlt évben két fővel bővült és az átlag életkor is csökkent, sajnos még mindig nagyon magas. Továbbra is szívesen látunk sorainkban friss nyugdíjasokat.

Havonta egyszer közös imára gyűlünk össze, amikor mindig átérezzük az együvé tartozás áldásait.

Horváth Orsolya

Ifjúsági nagybőjti lelkigyakorlat

Nagybőjt második hétvégéjén volt a cserkészcsapat nagybőjti lelkigyakorlata, melyre a bér mátkozásra készülők is csatlakoztak hozzánk. A körülbelül húsz főnyi társaság Gödöllő felé vette az irányt, ahol – kisebb városnézés után – megérkeztünk a premontrei rend által fenntartott iskola diákotthonába. Hétvége lévén a diákok nem voltak a diákotthonban, így a szerzetes közösség helyt tudott adni a lelkigyakorlatnak.

A hétvége során két előadást illetve beszélgetést tartottak nekünk a premontrei atyák. Itt volt szó a gödöllői perjelség történetéről, a gimnázium, szakközépiskola és diákotthon rendszerváltás utáni létrehozásáról, nevelésről, hangszínről, tanításról, gimnazistákról. Imádkoztunk együtt zsolozsmát (kétszer is), szó volt a mise részeiről, megnéztük az iskola hangszigetelt orgonatermét (vagy zenetermét gyakorló orgonával?). Megtudtuk, hogy az orgonálás nyelve a német, ezért az iskola hangszerén is ilyen nyelvűek a feliratok.

Természetesen beszélgettünk is sokat a reggeli/ebéd/vacsora közben és után. Étkezés után ejtőzve jó volt megvitatni, hogy kivel mi van, vagy egyszerűen csak örülni a társaságnak. (Vagy azon tűnődünk, hogy mit csinálunk az ottani konyháról ebédre kapott ételből megmaradt renget maradókkal.)

Szombat délután filmet néztünk, majd arról beszélgettünk is, olyan kérdésekről, mint megbocsátás, hogy láttuk a filmben a megbocsátást – hogyan élték meg azt a szereplők, mi tudunk-e megbocsátani és vajon jelképezett-e valamit a filmben a hamburger evéses jelenet.

Szombat délután Bence atya is ellátogatott hozzánk. Először volt egy kis foci a korábbi évek – csornai – lelkigyakorlatainak egyik hagyományához hűen. Az estét pedig a Bence atya által bemutatott szentmisével fejeztük be, melyre az énekkart mi magunk adtuk.

Vasárnap a Szentlélek és Gyümölcscsoltó Boldogasszony Plébánián vettük részt szentmisén, amely templom a premontreiekhez tartozik.

Délutánra már csak a fagyizás maradt (szintén csornai hagyomány), köszönet érte Orsinak!

Hazafelé a HÉV-en már léleekben (és egyesek feladatokban) a Húsvétra készültünk, magunk mögött hagyva Gödöllőt és magunkkal víve a két nap élményeit.

Morandini Kristóf

Rejtvény

A megoldást a helyes válaszok előtt található betűk összeolvasásából kapjuk:

1. Kinek mondta Jézus Krisztus: “Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha meg nem szomjazik”?	I	Samáriai asszonynak
	B	Mária Magdolnának
2. Hol lakott Mária, Márta és Lázár?	E	Betlehemben
	R	Bethániában
3. Ki segített Jézus Krisztusnak vinni a keresztyét?	G	Cirenei Simon
	T	Nikodémus
4. Hogy hívják görög szóval a Jelenések könyvét?	A	Apokalipszis
	E	Genézis
5. Hány fia volt Noénak?	R	5
	L	3
6. Elöljáró, lányát Jézus feltámasztotta a halálból.	M	Jairus
	N	Lázár
7. Ki volt Cipóra?	E.....	Jákob felesége
	A	Mózes felesége
8. Hogy hívták Zebedeus két fiát?	S	Jakabnak és Jánosnak
	K	Andrásnak és Péternek
9. Ki írta az apostolok cselekedetéről szóló könyvet?	S	Lukács
	É	János
10. Hány szűk esztendő volt József?	L	10
	Á	7
11. Ki kérdezte meg Jézus Krisztustól, hogy “Mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?”	G	A gazdag ifjú
	T	A vak koldus
12. Ki írt 13 bibliai könyvet?	A	Márk
	É	Pál
13. Hogy hívták Jerikóban a vak koldust, akit Jézus meggyógyított?	V	Bartimeus
	K	Timótheus
14. Hogy nevezték Jákob legfiatalabb fiát?	A	József
	E	Benjámin

A megfejtést május 31-ig küldjétek a zsmaja@yahoo.com címre.

Zsuppányi Maja

Nyugdíjas séta

Novemberben a Kelenvölgyi Szent Gellért plébániához látogattunk. Célunk Ágoston László atya nyughelyének felkeresése volt, halálának 10. évfordulóján. Itt várt bennünket Mihály atya. Az ő vezetésével imádkoztunk és énekeltünk Ágoston Laci bácsinak, a krisztinavárosiak kedves gyóntatójának lelkiüdvéért. Ezt megelőzően Kovács

Ferenc diakónus bemutatta a templomot. 1920-ban megalakult a Kelenföldi Templomépítő Egyesület, mely alapítvány formájában ma is létezik. 1930-ban egy 163 négyzetméteres templom megáldásával létrejött az egyházközség, mint lelkeszség és 1937-ben plébániai ragra emelték. A mai templom alapkövét 1964 szept. 24-én Szent Gellért ünnepén tették le. 1992-94 között épült fel Kiss András Ybl-díjas építész tervei alapján. 1997-től kolumbáriummal bővült, mely 2003-ra készült el. Ez a Szent

Sír kápolna nevet kapta. A templomot 2005-ben szentelte föl Erdő Péter bíboros. A templom előtt álló II. Szilveszter pápa és Szent Gellért vértanúságát ábrázoló szobor Varga Imre munkája. Ő alkotta az Árpádházi Szentek szoborkertjét és az altemplomban látható Pietát is. A templom főoltárán a keresztre feszített Krisztus monumentális alakja látható, Meszlényi Antal munkája. Ugyancsak az övé az altemplomban álló Mindszenty szobor. A számunkra kissé labirintusnak tűnő templom-altemplom-Szent Sír kápolna komplexumban csak Kovács Ferenc vezetésével igazodtunk el. A külső urnafülkék fölött helyezték el a kereszttutát, Haba Erika tervezte színes üvegablakok alatt Mazzag Orsolya mozaik stációi találhatóak.

Decemberben a Pestszenterzsébeti Szent Erzsébet főplébánia templomhoz sétáltunk. Ez a csodálatos templom teljes egészében szecessziós stílusú freskókkal van díszítve. Dr. Décsei Géza plébános, aki maga is festő, műgyűjtő, sőt az Iparművészeti főiskola tanára is volt, Nagy Sándorban szellemi-lelki társra talált. Őt bízta meg a templom freskó-együttesének elkészítésével. Így jött létre a Magyar Sixtus. Nagy Sándor 1937 és 1942 között dolgozott itt. A szentély jobb oldalán a 34. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus tiszteletére szánt freskó témája a keresztény vallás nagy szimbólumainak megjelenítése, pl. a Mennyei Jeruzsálem. A diadalív mellett az Angyali üdvözlés, Jézus születése, A pásztorok és királyok imádása a téma. A kereszthajó egyik oldalán A 12 éves Jézus tanít a templomban, Kánaeni menyegző, Krisztus keresztelése, A házasságtörő asszony, ill. a másik oldalon Levétel a keresztről, Sírba helyezés, Feltámadás, a Szentlélek kiáradása. A főhajó 4 képe: Jairus lányának feltámasztása, A tékozló fiú hazatérése, Gadarénus megszabadítása, A szegény asszony adakozása. A templom a freskókon kívül dicsekedhet még a Szent Erzsébet életét elbeszélő szárnyas oltárral, egy kerámia Mária-oltárral, melyet Flamm Mária készített. Középen Szűz Mária szobra a Kisjézussal, fölötte az Angyali üdvözlés neogótikus domborműve és két oldalán 9-9 relief ábrázolja Szűz Mária életét; Kisfaludy Strobl Zsigmond Pietája, Szervátiusz Jenő Szt. Ferenc szobra és újabban Mindszenty József bronz szobra. A templom előtt áll Pannonhalmi Zsuzsa több méter magas Szent Erzsébet szobra. A templom megtekintése

után átsétáltunk a közelében lévő galériába, ahol Molnár C. Pál gyűjteményes kiállítása volt látható, a harmincas évekből. A Magyar Nemzeti Múzeum, a Keresztény Múzeum és az Országos Széchényi Könyvtárból kölcsönzött néhány nem szakrális festmény mellett szebbnél szebb Szűz Mária ábrázolások és a galérián fametszetek és korabeli plakátok voltak kiállítva. Így együtt most voltak láthatók.

Januárban „A nagy dolgok a Jászolban történnek” címmel betlehem kiállítást tekintettünk meg a Néprajzi Múzeumban. Különböző vidékek betlehemes szokásait mutatta be a kiállítás. A hazai tájakon kívül Felvidékről, Erdélyből, Délvidékről, sőt a világ egyes országaiból, francia, olasz, mexikói betlehemek is bemutatásra kerültek. Kis templom makettek, melyet a betlehemezők vittek magukkal. Bemutatták a süvegeket, szörmebundákat, általában a ruházatukat, pl. a matyó betlehem, vagy a Christkindl. A kapucinusok temploma előtti betlehemet egy olasz atya készítette teljesen élethűen. A kiállítás egyetlen hibája volt, hogy a félhomályos teremben a helyileg megvilágított kiállítási tárgyak feliratai szinte olvashatatlanok voltak. A legkellemesebb élmény egy régi Híradó vetítése volt 1943-ból, a tiszacsései betlehemes karácsonyi ünnepeken nagy létszámú gyermekkórus énekelt. A kiállítás végén a kivezető galériában egyik oldalon Korniss Péter betlehemi fotói voltak láthatók, míg a másik oldalon a gyerekek részére rendelkezésre állt mindenféle kellék, hogy sajátkezűleg készítsenek betlehemet, azt helyezték a polcra, így gazdagítva a kiállítást. Rendkívül kedves ötlet volt a rendezők részéről. Ez a kiállítás még szeptember 4-ig meglekinthető.

Februárban „Szerzetesek asztalánál” című kiállítás a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeumban, Saly Noémi rendezésében és tárlatvezetésével igen nagy élmény volt. Először is a teremben körbefutó táblázatokon a legismertebb szerzetesrendek jellemzői voltak feltüntetve: alapításuk éve, helye, alapítójuk neve, címerük, jelmondatuk, tevékenységük, magyarországi megjelenésük és jelenleg hol található. Tulajdonképpen nem a szerzetesek étkezése volt a téma, hanem munkálkodásuk, hiszen a monostorokban mindent megtermeltek, amire szükségük volt. A terem adottságait kihasználva több bemélyedésben mutatta be a különböző tevékenységeket. A kenyér és a bor készítésénél a szakrális jelleg volt kihangsúlyozva, az ostyakészítés illetve a misebor szabályai. Azután a hal, a sajt, a méhészet, a sör, a gyógy- és fűszernövények következtek. A bor készítésénél véletlenül feltalált pezsgő, a posványos víz helyett a sörfogyasztást ajánlották. Az évi 150 böjti napnak megfelelően lehetőleg a négylábú állatok húsának mellőzése. A gyógynövényekből előállított likőrök, pl Chartreuse, a szentekről elnevezett sör márkák, a világhírű trappista sajt és sok-sok más sajtféleség, mind monostori termékek. És hogy mi került a szerzetesek asztalára? A regulában meghatározott kenyér fejadag és a mértékletes étel- és italfogyasztás figyelembevételével a refektóriumban, a díszes festmények alatt teljes csendben fogyasztották el ételüket, figyelve a felolvasóra. A rendkívül alapos, gazdag kiállítást mindenkinek ajánlom, június 26-ig látogatható, keddtől vasárnapig, 10-18 óráig, a III. ker. Korona tér 1, <http://www.mkvm.hu/>. Nem szabad kihagyni!

Varga Istvánné Sári

Házunktája

Most értékelem igazán Mihály atya döntését, hogy idén ne Húsvétkor, hanem Jó Pásztor vasárnapján jelenjen meg újságunk. Egyrészt nem is tudom, hogyan tudtam volna időt szakítani a nyuszi- és báránykakészítés, kosárfonás, sütések és egyéb húsvéti előkészületek közben a szervezésre, írásra. S ez egész biztosan munkatársaimnak is gondot okozott volna. Másrészt, következő számunk nyár elején jelenik meg – hosszú évek óta ez a ritmus – tehát a Húsvét ünnepére való készülődés elemzése akkor már nem igazán aktuális. Pedig nagyon szép, értékes szakasza ez Egyházközségünk életének. Legfontosabb ünnepünknek annyi ember annyiféle módon segít méltó háttérrel adni. A nagybőjti keresztutak segítői, résztvevői; a szertartások háttérének segítői – gondoljunk például a Szent Sír felállítóira! Megszoktuk, hogy az oltárok, s úgy egyáltalán a templom egész évben ízlésesen, frissen virágozva segíti áhitatunkat; de az is eszünkbe jut, hogy az oltárfosztás megindító szertartása után minden újra helyére kerül?! Mindez az amúgy is komoly erőt és figyelmet követelő nagyheti, s húsvéti szertartásrend kiszolgálása közben. Nem tudjuk eléggé megköszönni Madlein nővérnek, Ilonkának, Czigler Ágotának, s névtelen segítőknek! Szinte hallom: „csak a dolgunkat tesszük”. Igen, de milyen alázattal, pontosan és megbízhatóan. Évközi vasárnapokon rossz érzés látni, ha papjaink egyedül jönnek az oltárhoz. Ezt ellensúlyozza az a tény, hogy ünnepeinken nincs létszámbeli hiány ministránsainknál. Pedig embert próbáló a nagyheti szertartások szolgálata! Nekik is hálásan köszönjük. S „koronaként” a schola! Azért elárulom, nem tudom teljesen és minden alkalommal becsukni a fülem... s ez nem csak a népénekekre vonatkozik, az együtt mondott szöveges miserészek is sokszor próbára teszik a fülemet. Szerintem a világ egyik legszebb nyelve a magyar: dallama és ritmusa egészen különleges. Nincs más dolgunk, csak ugyanabban a ritmusban válaszolni, ahogy papjaink a mise szövegét mondják. Természetesen a levegővétel szünetét is tiszteletben tartva, mert ennek is van jelentősége, hiszen „a szünet, néma zene”. Nagy igyekezetünkben időnként a pap „sarkára lépünk”. Mindez arról jutott eszembe, hogy ha meglátom szép-múltú énekkarunkat, nagy nyugalom száll meg. Pedig nem volt egyszerű feladat Kocsis Csabának átvénni a stafétabotot Szendrey Jankától! De a munka meghozza gyümölcsét. Ez a történet többet érdemel, most csak a hála és köszönet szavai férnek ide, de az viszont mélyesen és mindenkinek a szőlistáktól kezdve a kar minden egyes tagjának! S természetesen köszönjük munkáját a karnagynak, Kocsis Csabának, s ne feledkezzünk meg Tarnóczy Erzsikéről, aki szerényen és megbízhatóan teszi a dolgát, mindannyiunk fülének örömére.

Még az ünnepek előtt kaptam a hírt (forrás: Horváth Adrián), hogy a Krisztinás egyházközség két tagja is magas állami kitüntetést vehetett át. Idézem: „**Dr. Hüttl Kálmán** a Semmelweis Egyetem Városmajori Szív- és Érgyógyászati Klinika Képző és Diagnosztikai Részlegének vezetője, egyetemi tanár a Magyar Érdemrend Tisztikereszt polgári tagozat kitüntetést vette át Balogh Zoltán miniszter úrtól, a haza érdekeinek előmozdításában és az egyetemes emberi értékek gyarapításában végzett tevékenysége elismeréseként.” Szakmai útját követve (az interneten) alaposan rászolgált erre a szakmai elismerésre. Nagyon tetszett egy hallgatójának – szintén internetes – értékelése: „vizsga előtt mindenki azt mondta, h szörnyű, de ez abszolút nem igaz!!! Nagyon kedves, segítőkész és teljesen korrekt vizsgáztató.” S az bizony sokat jelent és árnyalt képet ad egy tanárról, ha egy ifjú titán ilyen pozitívan értékeli, az értékelés átlaga egyébként 4,25 volt, ami szintén sokat mond tanári működéséről. Szeretettel gratulálunk!

„**Bálint Csanád** régész, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, a Magyar Tudományos Akadémia Bölcsészettudományi Kutatóközpontja Régészeti Intézetének professor emeritusa Széchenyi díjat kapott kiemelkedő jelentőségű, a honfoglalás előtti magyarság emlékényaga mellett a Kárpát-medence, illetve a kelet-európai sztyeppe történeti és régészeti kérdéseivel, valamint a népvándorlás és a honfoglalás korának kulturális emlékeivel is foglalkozó sokrétű és elmélyült kutatómunkája, tudományos életműve elismeréseként.” Ismérhetjük őt, sokan látásból, hiszen a vasárnap esti misék rendszeres résztvevője, s ma már közelebről is, hiszen meghívott előadója volt a Krisztinavárosi Esték sorozat egy nem olyan régi előadásának. Élvezetes előadó egy – sokunk számára – nem eléggé ismert tudományos területen, sokat tesz hozzá ismereteinkhez. Tudomásom szerint harmadikként kapta meg egyházközségünk aktív tagjaként ezt az elismerést: Horváth Adrián (2008), Szendrey Janka (2009), s íme 2016-ban Bálint Csanád. Szeretettel gratulálunk mindnyájuknak, köszönjük magas színvonalú munkájukat.

Vannak hétköznapi sikereink is, közülük a legfrissebb: beindult és működik a Krisztinás komatál-akció, köszönet érte a jelentkezőknek, de legfőképp a szervezőknek! Sokan szidják a Facebook-ot, de ha arra használjuk, amire érdemes, nagyban könnyíti a szervezést. Úgy gondolom, ez valóban segítség a kismamáknak, s valóban a hasznosság érzését erősíti a résztvevőkben is. Egészen szép létszám sereglett össze, de gondolom, akadna még jelentkező, hiszen nem mindenkihez jutott el ennek a szép szokásnak a felelevenítése itt nálunk. Aki szeretne bekapcsolódni, az újságos pultnál kérheti fő szervezőnk, Zsuppányi Marianna elérhetőségét, aki a részletekről ad további felvilágosítást. S egyben szeretném megköszönni mindannyiunk nevében Majának azt a rengeteg munkát és energiát, amit az ilyen és hasonló ügyekbe fektet, mosolyogva, kedvesen és természetesen. 4 gyermekes édesanyaként megtanulta az idejét beosztani, jut mindenre: családra, hivatásra és ránk is. Jó érzés látni, ahogyan a nyomdokainkba lép a következő nemzedék, segítsük őket, ahogyan csak tudjuk! Természetesen leginkább imáinkkal, hogy a lehető legkevesebb gonddal, bajjal oldódjanak meg korunk súlyos problémái.

A fenti mondattal zártam (gondoltam akkor én) a Házunktája rovatot 2 napja. Igyekeztem beleférni a tervezett terjedelembé, az idő is szorított, próbáltam kicsit korábban leadni írásomat, hogy kedvenc és egyetlen szerkesztőnk gyorsabban tudjon dolgozni... de a „fentiek” másképpen akarták... 1-2 cikk rövidebbre sikerült a megbeszéltnél, maradt némi üres hely. Természetesen meg lehet oldani a problémát egy verssel, még több képpel, de mivel maradt 1-2 nap a nyomdába küldésig, kihasználom az alkalmat, s folytatom azokkal a gondolatokkal, amikkel szívesen foglalkoztam volna egyébként is beszámolómban. Napjaink „forró” problémáit ugyan nem lehet 1-2 mondattal elintézni, fontossági sorrendet sem lehet állítani, hiszen mindegyik téma fontos, jövőnket végzetesen befolyásoló események. Kezdeném a számomra legfontosabbal, s a többi legközelebb.

Igen, az oktatás... 1988-ban jelent meg Beke Kata tanulmánya: Jelentés a kontraszelekciónak címmel. 1988-ban! Pár évet az oktatási minisztériumban államtitkárként dolgozott addig, amíg be nem látta, hogy oktatási elképzeléseit nem tudja megvalósítani. Pedig energikus, talpraesett teremtés volt. Nem az első, s nem az utolsó, aki ebben az ügyben vérzett el. Az is szomorú, hogy ez kb. 30 éve történt. Napjaink cirkuszai jelzik, hogy sok minden nem változott, sőt láthatjuk mennyit csúsztunk a lejtőn. Mit tudunk mi tenni? Azt mindenesetre, hogy melléállunk a munkájukat lelkiismeretesen végző, a színvonalat tartani próbáló, tisztességes tanároknak. Nem hagyjuk hatni magunkra a pedagógusok körül kialakult rossz légkört. Érdekes, hogyan kap egy-egy jelet

az ember. Tegnap este egy könyvet kerestem – tulajdonképpen pihenni akartam – s csak úgy levettem egy könyvet, azért azt, mert szeretem ezt a sorozatot. A Manréza-füzetek egyik kötete volt, kinyitottam csak úgy a közepe táján, s a következőket olvastam: „Ennek a főiskolának, ennek a konkrét főiskolának sajátos hivatása az is, hogy pedagógust munkára, szolgálatra, feladatra készítsen fel. Manapság pedig – főleg hazánkban – tudjuk, hogy rendkívül nagy krízisben van az oktatás és a nevelés. Itt megint egy kicsit a felelősséggel van ám a hiba. Sokszor nem látjuk egészen a világunkat, és ezért nem mérjük fel kellőképpen, hogy mi a pedagógus fő feladata... de alapvető feladat mégis az, hogy megtanítani az anyagot, és embert faragni azokból a gyerekekből, akik hozzánk járnak.” Erdő Péter bíboros úr beszédének – a megújult Nagyszeminárium megáldása alkalmából – egy nagyon rövid kis szakaszát idéztem, az egész beszéd kb. 5 oldal, s jelentős része ezzel foglalkozik, érdemes elgondolkodni rajta. Ezt a kötetet 2006-ban adták ki, közben ismét eltelt 10 év. Ezt is felvehetjük imaszándékaink közé, lépünk már előbbre, hiszen közben generációk sora nő fel. S ha már a Manréza füzeteket emlegettem, igazán melegen ajánlom a sorozatot. Dr. Kovács Lajos Péter, az Éghajlat könyvkiadó igazgatója gondozásában, Sajgó Szabolcs SJ teológus szerkesztésében – mindketten időnként riporter, beszélgetőtársi szerepkörben is megnyilvánulnak – kötetekbe rendezték egyházunk s a társegyházak nagy gondolkodói, tudósok, írók, művészek eszmecseréjét, az élet fontos kérdéseiről. Egyik kedvencem Bolberitz Pál hittudós és Freund Tamás agykutató eszmecseréje. A kiadó könyvesboltjában lehet régebbi köteteket is találni.

Sajnos minden programról nem tudunk részletesen írni, de egy emlékezetes alkalomról még be kell számolnom. Sok szempontból vagyunk szerencsés helyzetben itt a Krisztinavárosban. Kevés egyházközségnek van lehetősége, hogy gyalogos zárandoklaton tudjon végigmenni – különösebb fáradság nélkül – a Bazilikáig, és a Magyarországon lévő 3 Szent Kapu egyike alatt átmehet. Felkészítve és ráhangolva, hiszen a templomban a találkozó fontos része volt, hogy Mihály atya elmagyarázta (újból) a kapun való áthaladás lényegét, s a teljes búcsú feltételeit. Egészen természetes, hogy szépen volt szervezve, ének, ima mindig időben, tehát nyugodtan lehetett csodálni Bazilikánk gyönyörűségeit. S a mise a nagy térben, valljuk be hatalmas élmény! Köszönjük Mihály atya a szervezést, a vezetést, a szentbeszédet, de főleg azt, hogy együtt élhettük át ezt az eseményt!

H.Végvári Ágota

Gólyahírek

Dr. Szabó Bernadettnek és Dr. Csurgai Csabának megszületett második lánya, Csurgai Bernadett Linda február 22-én délután 1/2 4-kor. Édesanyja, édesapja és az ovis "nagytesó", Kinga öröme.

Pataky Zsófinak és Halász Dánielnek is nagylányuk után második gyermekük érkezett, Boldizsár, március 21-én. "Nincsenekszavak...szevasztavasz, Boldi!"

György-Farkas Zsófi és Jeszenkovits Ádám már negyedik gyermeküknek örülhetnek, két fiuk és egy kislányuk után megérkezett Benedek, a harmadik "B-betűs" fiú. Mama is, Baba is (Papa is) jól vannak. Köszönjük mindenkinek, akik gondolatokat rájuk! Minden születés egy csoda – egyszeri és megismételhetetlen... Akárhányadikként érkeznek a családba... :-)

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

HÍVOGATÓ

Április

18. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”. Vendégünk Hidvégi Máté prof. az Avemar feltalálója.
Előadásának címe: Isten-hit és tudomány
23. szombat Szent Adalbert, az egyházmegye védőszentjének ünnepe
24. vasárnap Búzaszentelő napja
Országos gyűjtés Ukrajna javára
30. szombat esti ½ 7-es szentmise keretében bérmálás

Május

Ebben a hónapban minden nap du. 6 órakor litániával köszöntjük a Szűzanyát!

1. vasárnap Anyák napja
7. szombat du. ½ 4 órakor nyugdíjasok délutánja
- 8-14. pünkösdi készüllet
12. csütörtök de. nyugdíjas séta
15. vasárnap **Pünkösdivasárnap**
16. hétfő Karizmák ünnepe Máriaremetén
20. péntek **Irgalmasság éve:** este ½ 9-től taize-i imaóra
22. vasárnap **Szentháromság vasárnapja**
½ 12 órai szentmise + Szabó Imre plébános atyáért (40. évf.)
27. péntek hajókázás a Dunán (Matolcsy Kálmán atya)
28. szombat élő rózsafüzér – részleteket külön hirdetjük
29. vasárnap **Úrnapja** – Körmenet a 9 órai szentmise után
30. hétfő este „*Krisztinavárosi esték*”

Június

3. péntek **Jézus Szíve ünnepe**
9. csütörtök de. nyugdíjas séta
11. szombat ½ 11 óra papszentelés Esztergomban
18. szombat **Irgalmasság éve:** du. 4 órakor „Fehér Szív” útja
19. vasárnap 9 óra „Te Deum”
20. hétfő életbe lép a nyári miserend
este „*Krisztinavárosi esték*”